

Sygn. akt: I C 1245/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2021 r. w G.

sprawy z powództwa **J. T. (1) i J. T. (2)**

przeciwko M. T.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

utrzymuje w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 marca 2020r. wydany w sprawie I C 1245/19

Sygnatura akt: I C 1245/19

UZASADNIENIE

Małoletnie powódki J. T. (1) i J. T. (2) reprezentowane przez przedstawicielkę ustawową I. T. wniosły pozew przeciwko M. T. o uznanie za bezskuteczną w stosunku do nich czynności prawnej w postaci umowy darowizny zawartej w dniu 18 lutego 2016r., na podstawie której dłużnik A. T. (1) darował na rzecz pozwanej nieruchomości położoną w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...).

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że z wniosku powódek przed Komornikiem sądowym przy Sądzie Rejonowym w Gdyni toczy się postępowanie egzekucyjne o alimenty pod sygnaturą Kmp 1/19 przeciwko A. T. (1) na podstawie tytułu wykonawczego z dnia 26 maja 2015r. na podstawie którego dłużnik był zobowiązany do zapłaty na rzecz swoich małoletnich córek rat alimentacyjnych w wysokości 4.500 zł co kwartał płatnych z góry. Jednak, od wielu miesięcy egzekucja jest bezskuteczna, gdyż dłużnik nie posiada majątku, gdyż jedyny składnik jego majątku w dniu 18 lutego 2016r. został darowany przez dłużnika na rzecz M. T.. Zaległość dłużnika wynosi 14.599,33 zł. W ocenie strony powodowej czynność prawna została dokonana ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a obdarowana jest żoną dłużnika i nie sposób wątpić, że nie miała wiedzy o istnieniu wierzytelności wobec dłużnika. Jednocześnie, wskutek ww. czynności dłużnik stał się niewypłacalny.

(pozew k. 3-5)

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 marca 2020 r. Sąd uwzględnił powództwo.

(wyrok zaoczny k. 61)

Pozwana wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie pozwana przedstawiła sytuację życiową i materialną swoją i swojej rodziny, wskazując, że z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej dopiero na początku 2020 roku osiągnęła nadwyżkę, która została jednak skonsumowana w przerwie spowodowanej epidemią. Nadto, wskazała, że leczy się, ma zadłużenie z tytułu niespłaconego podatku od nieruchomości. Pozwana wskazała również, że jej mąż A. T. (1) nie ma regularnych dochodów, pracuje dorywczo, jest schorowany, a mieszkanie otrzymane w spadku po matce przepisał na pozwaną z troski o trzyletnią córkę i załamanie nerwowe po śmierci matki. Pozwana zwróciła uwagę, że w dniu 14 lutego 2019r. jej mąż nie miał żadnych zaległości w płaceniu alimentów. Pozwana zarzuciła, że powódki nigdy nie zwracały się o pomoc do Funduszu Alimentacyjnego, a ciotka dłużnika pomaga im finansowo w sposób regularny. Podała także, że jej córka nie otrzymuje takiej pomocy od krewnej, a nadto nie chodzi na prywatne lekcje języka angielskiego, nie wyjeżdża na kosztowne wycieczki ani też nie ubiera się w markową odzież, jak powódki. Pozwana zwróciła również uwagę, że matka powódek nigdy nie pozwoliła, aby dłużnik spędził z nimi czas bez jej obecności mimo wyroku sądu, opowiadała córkom różne rzeczy, aby nie chciały spotykać się z ojcem. Nadto, zwróciła uwagę na ogromną dysproporcję pomiędzy wysokością długu alimentacyjnego a wartością mieszkania będącego przedmiotem darowizny. Ewentualną egzekucję nieruchomości pozwana uznała za rażąco niesprawiedliwą i oznaczającą eksmisję i zagrożenie egzystencji całej rodziny.

(sprzeciw od wyroku zaocznego k. 70-74)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2015r. przed Sądem Rejonowym w Tczewie w sprawie o sygnaturze akt III RC 404/13 przedstawicielka małoletnich J. T. (1) i J. I. T. oraz dłużnik A. T. (1) zawarli ugodę, na mocy której zgodnie obniżyli od dnia 1 maja 2015r. alimenty ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 11 lipca 2007r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 247/07 od A. T. (1) na rzecz małoletnich J. T. (1) i J. T. (2) z kwot po 1.000 zł miesięcznie na dziecko do kwot po 750 zł miesięcznie płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich I. T., z góry kwartalnie w kwocie 4.500 zł do dnia 15 lutego, 15 maja, 15 sierpnia i 15 listopada każdego roku. W dniu 16 lipca 2015r. ugodzie została nadana klauzula wykonalności.

(dowód: tytuł wykonawczy k. 37)

Przedstawicielka ustawowa małoletnich powódek złożyła do Komornika sądowego przy Sadzie Rejonowym w Gdyni A. K. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi A. T. (1) o zaległe świadczenia alimentacyjne na podstawie ww. tytułu wykonawczego. Na dzień 23 października 2019r. egzekucja prowadzona pod sygnaturą Kmp 1/19 była się bezskuteczna, a zaległość dłużnika wynosiła 12.039,33 zł.

(dowód: zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych k. 32)

W 2015r. A. T. (1) nabył w drodze dziedziczenia po zmarłej matce prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w G., dla którego Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nadto, w ramach działu spadku dłużnik otrzymał połowę ceny ze sprzedaży jeszcze innego mieszkania wchodzącego w skład spadku.

(dowód: zeznania świadka A. T. (1) płyta CD k. 219)

Na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 18 lutego 2016r. przed notariuszem J. W. prowadzącym kancelarię notarialną w G. (rep. A 1299/2016) A. T. (1) darował na rzecz swojej żony M. T. prawo własności ww. nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(dowód: wydruk treści księgi wieczystej nr (...) k. 33-36, zeznania świadka A. T. (1) płyta CD k. 219)

Dłużnik dokonał darowizny na rzecz obecnej żony, albowiem chciał zabezpieczyć małoletnią córkę A. T. (2) przed postępowaniem komorniczym i konsekwencjami swojego postępowania.

(dowód: zeznania świadka A. T. (1) płyta CD k. 219)

A. T. (1) utrzymuje się z prac dorywczych, jego miesięczny dochód wynosi około 1.500-1.800 zł. Dłużnik jest właścicielem samochodu osobowego marki F., rok produkcji 2002. Nadto, ma zadłużenie z tytułu czynszu za mieszkanie, wynagrodzenia adwokata, mandatów, podatku od nieruchomości w kwocie około 6.500 zł. Pieniądze pozyskane ze sprzedaży mieszkania wchodzącego w skład spadku po matce pozwany wydał w całości na bieżące utrzymanie. Pozwana M. T. prowadzi gabinet kosmetyczny. Łączne dochody pozwanej i dłużnika aktualnie wystarczają jedynie na pokrycie kosztów utrzymania.

(dowód: zeznania świadka A. T. (1) płyta CD k. 219, przesłuchanie pozwanej M. T. płyta CD k. 219)

W 2020r. A. T. (1) spłacił kwotę 18.000 zł z tytułu świadczeń alimentacyjnych. Obecnie, dłużnik posiada zadłużenie z tytułu alimentów wobec córek w kwocie około 15.000 zł. W miejsce dłużnika nikt nie uiszcza alimentów.

(dowód: zeznania świadka A. T. (1) płyta CD k. 219, przesłuchanie przedstawicielki ustawowej małoletnich powódek I. T. płyta CD k. 219)

W chwili dokonania darowizny pozwana wiedziała, że na A. T. (1) spoczywa obowiązek alimentacyjny wobec córek z poprzedniego małżeństwa.

(dowód: przesłuchanie pozwanej M. T. płyta CD k. 219)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka A. T. (1), a także dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dokumentów powołanych w ustaleniach stanu faktycznego. Zwrócić bowiem należy uwagę, że część spośród dokumentów przytoczonych w ustaleniach stanu faktycznego ma charakter dokumentów urzędowych (tytuł wykonawczy, zaświadczenie komornika) i w związku z tym korzystają one z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, których żadna ze stron usiłowała wzruszyć w trybie art. 252 kpc. Pozostałe dokumenty mające formę dokumentów prywatnych nie budziły wątpliwości Sądu co ich autentyczności czy też pochodzenia wyrażonych w nich oświadczeń woli, ani nie była kwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Sąd nie znalazł również podstaw do odmowy wiary zeznaniom świadka A. T. (1), który szczerze przyznał, że dokonał darowizny na rzecz obecnej żony, albowiem chciał zabezpieczyć najmłodszą córkę A. T. (2) przed komornikami i skutkami swojego postępowania. Nadto, dłużnik potwierdził, że na dzień wyrokowania ma wobec małoletnich powódek zadłużenie wynoszące kilkanaście tysięcy złotych. Za szczerze Sąd uznał także zeznania świadka co do jego aktualnej sytuacji majątkowej. W tym względzie zeznania te są spójne z zeznaniami pozwanej, a także nie pozostają w sprzeczności z żadnymi innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie.

Brak było zasadniczo podstaw do kwestionowania zeznań stron. Pozwana M. T. przyznała, że w dacie dokonania darowizny miała wiedzę o obowiązku alimentacyjnym, jaki spoczywał na jej mężu. Z kolei jej zeznania dotyczące sytuacji materialnej dłużnika i jego wypłacalności korelują z zeznaniami świadka i złożoną dokumentacją. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powódek w zakresie dotyczącym wysokości zadłużenia alimentacyjnego A. T. (1).

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 kpc Sąd pominął dowód z zeznań świadka B. H., albowiem okoliczności, na jakie miał zeznawać tenże świadek nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Osoba ta będąca dalszą krewną nie należy nawet do osób zobowiązanych do świadczeń alimentacyjnych względem powódek (art. 128 kro i nast.), a ewentualne spełniane przez nią przysporzenia na rzecz powódek nie wpływają na zakres obowiązku alimentacyjnego dłużnika.

Podstawę prawną stanowi przepis art. 527 kc. Zgodnie z treścią art. 527 § 1 kc gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. W myśl § 2 czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Dokonując oceny zasadności powództwa należy wyjaśnić, że na podstawie art. 527 kc można wyróżnić następujące przesłanki zastosowania skargi pauliańskiej: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) dokonanie tej czynności przez dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 4) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 5) działanie osoby trzeciej w złej wierze. Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie powyższe przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich wykazania co do zasady, spoczywa na wierzycielu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 września 2012r., V ACa 667/12, L.).

Przechodząc do kwestii merytorycznych stwierdzić należy, iż w toku niniejszego postępowania strona powodowa wykazała wszystkie przesłanki o jakich mowa w art. 527 kc. Przede wszystkim, nie ulegało wątpliwości, że małoletnim powódkom przysługuje względem dłużnika A. T. (1) wymagalna wierzytelność z tytułu zaległych alimentów. Przedmiotowa wierzytelność wynikała z ugody sądowej zawartej w dniu 26 maja 2015r. przed Sądem Rejonowym w Tczewie w sprawie o sygnaturze akt III RC 404/13, na podstawie której dłużnik był zobowiązany do zapłaty na rzecz małoletnich córek J. T. (1) i J. T. (2) kwot po 750 zł miesięcznie płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich I. T., z góry kwartalnie w kwocie 4500 zł do dnia 15 lutego, 15 maja, 15 sierpnia i 15 listopada każdego roku. W dniu 16 lipca 2015r. ugoda sądowa została zaopatrzona w sądową klauzulę wykonalności. W świetle zeznań dłużnika bezsporne pozostawało, że na dzień wyrokowania zaległość z tytułu wymagalnych świadczeń alimentacyjnych sięga kilkunasztu tysięcy złotych.

Nadto, bezsporny był fakt dokonania czynności prawnej, której uznania za bezskuteczną domagała się strona powodowa. W świetle przedłożonych dokumentów, w szczególności odpisu z księgi wieczystej, nie ulegało wątpliwości, że na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 18 lutego 2016r. w formie aktu notarialnego dłużnik A. T. (1) darował na rzecz swojej obecnej żony M. T. prawo własności nieruchomości lokalowej położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Kolejną przesłankę skargi pauliańskiej stanowi pokrzywdzenie wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 527 § 2 kc czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W orzecznictwie na ogół przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 kc oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000r., III CKN 554/98, LEX nr 52736; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2013r., I ACa 417/13, LEX nr 1349916). Zatem pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001r., IV CKN 525/00, LEX nr 53110; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004r., II CK 367/03, LEX nr 174173; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2013r., I ACa 1438/12,

LEX nr 1305972). Wystarczającą przesłanką stwierdzenia stanu niewypłacalności jest wykazanie przez skarżącego wierzyciela, że wobec stanu majątku dłużnika zaspokojenie jego wierzytelności okazało się niemożliwe. Wierzyciel może w tym względzie posiłkować się wszelkimi środkami dowodowymi. Zgodnie z poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 marca 2001r. V CKN 280/00 LEX nr 52793 pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz **według chwili jej zaskarżenia** (wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej). Chodzi tu o "niewypłacalność dłużnika", czyli, najogólniej rzecz biorąc, o aktualny brak możliwości wywiązania się z zobowiązań finansowych (zob. art. 458), w chwili orzekania (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 4 marca 2016r., I ACa 950/15, L.).

Kierując się powyższymi kryteriami Sąd doszedł do przekonania, że dokonana przez dłużnika i pozwaną czynność prawna doprowadziła do stanu niewypłacalności dłużnika. Oceniając pokrzywdzenie wierzycieli według stanu na dzień wyrokowania należy stwierdzić, że aktualnie w majątku dłużnika nie ma żadnych dostępnych dla powódek składników majątkowych, z których mogłyby uzyskać zaspokojenie swoich wierzytelności. Dowodzi tego także wynik przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego, która okazała się bezskuteczna. W orzecznictwie wskazuje się natomiast, że jeśli komornicza egzekucja świadczenia pieniężnego przeprowadzona z jednej choćby części składowej majątku dłużnika okaże się nieskuteczna, jest to wystarczające do przyjęcia, że wykazana została w ten sposób niewypłacalność dłużnika zalegającego z zapłatą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 października 2010r., I ACa 875/10, niepublikowany). Nadto, jak wynika z zeznań dłużnika aktualnie nie ma on stałej pracy, utrzymuje się z prac dorywczych, lecz uzyskiwany dochód wystarcza jedynie na zaspokojenie bieżących potrzeb związanych z utrzymaniem jego i rodziny. Co prawda dłużnik nabył spadek po zmarłej matce, w skład którego wchodziły trzy mieszkania, zaś w drodze działu spadku – poza mieszkaniem będącym przedmiotem spornej darowizny – uzyskał także połowę ceny ze sprzedaży innego mieszkania, lecz na dzień wyrokowania środki te nie znajdują się już w majątku dłużnika, albowiem w całości zostały wydatkowane. A. T. (1) zeznał również, że ma samochód marki F., rok produkcji 2002, niemniej z uwagi na wiek tego auta jego wartość rynkową należy uznać za znikomą. Poza tym, dłużnik nie posiada żadnych innych wartościowych składników majątkowych, z których małoletnie wierzycielki mogłyby uzyskać zaspokojenie swoich wierzytelności. W świetle powyższego należało uznać, że strona powodowa wykazała, że dłużnik jest niewypłacalny. Podkreślić należy, iż dla uwzględnienia skargi pauliańskiej konieczne jest także wykazanie, że czynność prawna dłużnika stanowiła *conditio sine qua non* jego niewypłacalności (choćby nie stanowiła ona jedynej przyczyny niewypłacalności). W wyroku z dnia 28 czerwca 2007 r. (IV CSK 115/07, L.) SN podkreślił, że istotne dla zbadania wystąpienia przesłanki pokrzywdzenia wierzyciela jest ustalenie, czy w przypadku niedokonania konkretnej czynności wierzyciel faktycznie zostałby zaspokojony. W ustalonym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości Sądu, że w razie niedokonania kwestionowanej czynności prawnej, powódki uzyskałyby zaspokojenie z przedmiotowej nieruchomości, albowiem nie była ona obciążona hipotecznie ani też dłużnik nie posiadał żadnych innych zobowiązań, które przekraczałyby w sumie wartość rynkową tej nieruchomości, uniemożliwiając uzyskanie zaspokojenia wierzytelności powódek. Stąd też należało uznać, że stan niewypłacalności jest skutkiem wyzbycia się najbardziej wartościowego składnika majątkowego jakim jest przedmiotowa nieruchomość. W zamian za ten składnik, do majątku dłużnika nie wszedł bowiem żaden ekwiwalent.

Kolejną przesłanką określoną w art. 527 kc stanowi działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia swoich wierzycieli. W judykaturze wskazuje się bowiem, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 1 kc), gdy zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika. Wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Świadomość pokrzywdzenia nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela; wystarczy świadomość pokrzywdzenia wierzycieli w ogóle. Może ona dotyczyć innego wierzyciela (nawet tego, który został przez dłużnika później zaspokojony) niż wierzyciel, który żąda uznania czynności za bezskuteczną. To, czy czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzycieli, należy oceniać nie według chwili dokonania tej czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia, tj. wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 kwietnia 2013r., I ACa 192/13, L.). Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli jest wnioskiem jaki osoba przeciętnie

inteligentna powinna z tych dwu faktów wyciągnąć. Pokrzywdzenie jest bowiem sądem opartym na zasadach doświadczenia życiowego i znajomości prawideł rządzących obrotem prawnym, z których wynika, że wierzycielność w takich warunkach nie zostanie splacona. Aby obalić powyższe domniemanie należałoby wykazać, że dłużnik jest niepoczytalny, czy też nie ma rozeznania pozwalającego na ocenę sytuacji i dokonywania operacji wnioskowania, bądź, że ze względu na szczególną sytuację, w jakiej dłużnik się znajdował, wniosek o krzywdzącym charakterze dokonywanej przez niego czynności był nieuzasadniony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2013r., I ACa 621/13, L.).

W niniejszym postępowaniu dłużnik wprost przyznał, że dokonał kwestionowanej czynności prawnej w celu zabezpieczenia najmłodszej córki, pochodzącej ze związku małżeńskiego z pozwaną, przed egzekucją oraz negatywnymi następstwami wcześniejszego postępowania dłużnika. W świetle takiej treści zeznań dłużnika nie budzi żadnych wątpliwości, że miał on świadomość tego, jakie skutki spowoduje darowizna jedynego wartościowego składnika wchodzącego w skład jego majątku na możliwość zaspokojenia się jego wierzycieli. Mało tego, kwestionowana czynność prawna została dokonana wyłącznie w celu udaremnienia egzekucji. Zważyć należy, iż zgodnie z art. 133 § 1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Z tego przepisu jednoznacznie wynika, że do świadczeń alimentacyjnych zobowiązani są oboje rodzice. Zważyć należy, iż w myśl art. 144¹ kro zobowiązany rodzic nie może uchylić się od wykonania obowiązku alimentacyjnego względem ich małoletniego dziecka, nawet jeżeli żądanie alimentów jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W orzecznictwie wskazuje się, że nie można odmówić jednemu z dzieci należnych mu alimentów z powołaniem się na fakt, że rodzic płaci już za utrzymanie innego dziecka (por. postanowienie SA w Krakowie z dnia 9 kwietnia 2019r., I ACz 95/19, L.). Rodzic obowiązany do świadczeń alimentacyjnych nie może chronić jednego dziecka, dostarczając mu środków utrzymania, kosztem pozostałych dzieci, względem których również ma taki obowiązek. Z tego względu cel, jakim była ochrona najmłodszej córki przez eksmisją czy pogorszeniem jakości życia, nie może stanowić usprawiedliwienia dla działań dłużnika i nie może w żadnym stopniu wpłynąć na unicestwienie niniejszego powództwa.

Konieczną przesłanką do uznania czynności prawnej za bezskuteczną jest także zła wiara osoby trzeciej tj. wiedza osoby, która odniosła korzyść majątkową z dokonania zaskarżonej czynności prawnej, że dłużnik dokonał tej czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli lub też możliwość uzyskania takiej wiedzy przy zachowaniu należytej staranności. Należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 528 kc jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Korzyść uzyskana bezpłatnie to korzyść, za którą osoba trzecia nie spełniła ani nie zobowiązała się spełnić ekwiwalentnego świadczenia w ramach tego samego lub innego stosunku prawnego (por. wyrok SN z 12 czerwca 2002r., III CKN 1312/00, L.; wyrok SN z 16 września 2011r., IV CSK 624/10, L.). Kwestionowana czynność prawna (darowizna) miała niewątpliwie bezpłatny charakter, w zamian za przeniesienie własności nieruchomości dłużnik nie uzyskał żadnego ekwiwalentu.

Dodatkowo, zgodnie z treścią art. 527 § 3 kc jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jak podnosi się w doktrynie bliski stosunek oznacza tu nie tyle powiązania rodzinne, co faktyczne więzy uczuciowe, przyjaźń, wdzięczność itp.; ogólnie – faktyczną bliskość pozwalającą przyjąć, że osoba trzecia mogła znać sytuację majątkową dłużnika i cel jego działań. Bliska więź prawnorodzinna może stanowić jednak podstawę domniemania faktycznego, iż dane osoby pozostają w bliskim stosunku w rozumieniu art. 527 § 3 kc. Wierzyciel musi udowodnić jedynie podstawę domniemania – istnienie bliskiego stosunku między dłużnikiem a osobą trzecią w chwili dokonywania zaskarżonej czynności (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016). Nie ulega wątpliwości, że dłużnik pozostaje z pozwaną w bliskich stosunkach, albowiem M. T. jest aktualną małżonką dłużnika. Z tych względów znajdują zastosowanie domniemania określone w przywołanych powyżej przepisach.

Reasumując powyższe rozważania należało uznać, że strona powodowa wykazała wszystkie przesłanki skargi pauliańskiej, co skutkowało uwzględnieniem powództwa na mocy art. 527 kc. W tym stanie rzeczy, zgodnie z treścią art. 347 kpc należało utrzymać wyrok zaoczny z dnia 18 marca 2020r.